

[Statsministeren]

Regeringen er indstillet på at fjerne den følelse af fremmedgørelse i forhold til vores egen danske situation, som resultatet af folkeafstemningen også er et tegn på. Derfor mener vi, at begreber som brugerindflydelse og brugeransvar må være et afgørende princip i alle offentlige beslutninger og institutioner. Det skal skabe de institutioner, som borgerne ønsker, og ikke de institutioner, som bureaukraterne kunne tænke sig.

Regeringen vil i løbet af sommeren udarbejde en række forslag om væsentlige ændringer af vor offentlige sektor, så borgerne sættes i centrum. Det skal slås fast med syvtommer søm, at den offentlige sektor er til for borgerens skyld. Et kodeord i vore forslag vil derfor blive, at borgerne skal have frit valg til at beslutte, hvilke typer af servicetilbud man ønsker fra det offentlige. Vi vil lægge tingene til rette, så beslutningerne i videst muligt omfang – selvfølgelig er der da en grænse et sted, men i videst muligt omfang – lægges væk fra Christiansborg, væk fra rådhusene og ud til institutionerne, hvor mennesker færdes, og i mange tilfælde helt ud til den enkelte borger.

Det kræver en række ændringer af hele den offentlige sektor. Regeringen vil fremsætte konkrete forslag herom til efteråret. Desuden agter regeringen at iværksætte et udredningsarbejde med henblik på gennemførelse af en samlet forvaltningsreform for den statslige sektor.

I mine indledende betragtninger om Danmarks forhold til Fællesskabet koncentrerede jeg mig om Danmarks situation og den umiddelbare varetagelse af danske interesser. Men det skal selvfølgelig ikke forbigås i dag, at vi også har en afgørende interesse i, at det europæiske samarbejde fortsat bliver udbygget. Bortset fra vore egne, mere snævre interesser var og er Fællesskabet den bedste garanti for, at landene i et fredeligt samarbejde kan finde fælles løsninger på fælles problemer. Det er en erkendelse, der har bredt sig langt ud over den nuværende medlemskreds, og det er ikke for meget sagt, at Fællesskabet i dag er et stabilitetsanker i vores del af verden, i et Europa, som desværre langtfra er præget af stabilitet. Vi må realistisk se i øjnene, at omstillingsprocessen i retning af demokrati og markedsøkonomi i de tidligere kommunistiske diktaturer vil blive en lang og vanskelig proces. Hvordan

det kan gå i værste fald, har vi fået en forsmag på i Jugoslavien. Forholdene i det tidligere Sovjetunionen rummer både vældige muligheder og vældige risici. Denne dobbelthed vil efter al sandsynlighed blive et grundvilkår for os i Europa i de næste mange år.

Derfor må vi ud over EF-samarbejdet styrke enhver mulig struktur for dialog og samarbejde. Både NATO og CSCE har her hver sin vigtige rolle at spille. Vi er nu også nået dertil, at de forskellige institutioner operativt kan støtte hinanden. På det kommende CSCE-topmøde i Helsingfors i begyndelsen af juli forventer vi en beslutning om fredsbevarende styrkers rolle i det sikkerhedspolitiske samarbejde i Europa. NATO-landene har allerede erklæret sig rede til at bistå med gennemførelsen af fredsbevarende operationer. Der er desværre flere potentielle konflikter i Europa, hvor der kan vise sig behov for en fredsbevarende indsats. Danmark har en lang og fornem tradition for deltagelse i fredsbevarende operationer. Vi er derfor særlig godt rustede – og også rede til – at yde vores aktive bidrag til fremtidige fredsbevarende operationer.

Fremme af demokrati og menneskerettigheder er noget helt grundlæggende for os også i den danske ulandsbistand. Vi støtter derfor også aktivt vore samarbejdspartnere blandt ulandene i deres politiske og økonomiske reformprocesser. Med den vægt, vi fra dansk side altid har lagt på bistanden til Afrika, er det med betydelige forventninger, vi nu står klar til også at deltage i opbygningen af et frit, demokratisk Sydafrika.

Endelig har jo også hele processen frem til og under den netop afsluttede Riokonference om miljø og udvikling været præget af en bred politisk enighed om både mål og midler.

Megen kritik har lydt i forbindelse med dette møde, som der var så store forventninger til. Men jeg synes nok, man kan sige, at de vedtagne konventioner og beslutninger og ikke mindst diskussionerne forud vil kunne vise sig at have en virkning på længere sigt. Selv om der ikke opnås tilslutning til alle de synspunkter, vi finder rigtige og arbejder for, er det alligevel af stor betydning, at der eksisterer fora, hvor vi kan udøve et vedholdende pres. Derfor skal vi heller ikke hvile på laurbærrerne, dem, der er, men derimod se at komme videre i det internationale samarbejde for at løse de meget